

ΕΦ911/18.4.2023

ΤΟ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ 3^ο
ΤΡΙΜΕΛΕΣ

Σ υ ν ε δ ρ ί α σε δημόσια στο ακροατήριό του στις 10 Μαρτίου 2025, με δικαστές τις: Ζαφειρία Γιαλελή, Πρόεδρο Εφετών Δ.Δ., Ειρήνη Παπουρτζή, Αθηνά Κουνινιώτη, Εισηγήτρια, Εφέτες Δ.Δ., και γραμματέα τον Παναγιώτη Θεοδωρακόπουλο, δικαστικό υπάλληλο,

γ ι α να δικάσει την έφεση με ημερομηνία κατάθεσης 4.1.2023

του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης (e-ΕΦΚΑ)», που εδρεύει στην Αθήνα, εκπροσωπείται από τον Διοικητή του και δεν εμφανίσθηκε στο ακροατήριο αλλά παραστάθηκε με δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 ΚΔΔ, του πληρεξουσίου του δικηγόρου Χρήστου Παναγιωτόπουλου

κατά του

του

κατοίκου

, ο οποίος παραστάθηκε με δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, της πληρεξουσίας δικηγόρου Αικατερίνης Μάλλιαρη.

Μετά τη συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη.

Αφού μελέτησε την δικογραφία

Σκέφθηκε κατά το νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση, για την άσκηση της οποίας δεν απαιτείται κατά νόμο η καταβολή παραβόλου, ζητείται παραδεκτώς η εξαφάνιση της 16008/2022 απόφασης του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήμα 35^ο). Με την απόφαση αυτή ακυρώθηκαν οι τέσσερις ταυτάριθμες 1334225/26.9.2017 (αριθ. παραστατικών ΟΑΕΕ/Κ/2470984/2017, ΟΑΕΕ/Π1/2470984/2017, ΟΑΕΕ/Π2/2470984/2017 και ΟΑΕΕ/Τ/2470984/2017)

πράξεις ταμειακής βεβαίωσης του Α΄ Περιφερειακού Κέντρου Είσπραξης Ασφαλιστικών Οφειλών (Κ.Ε.Α.Ο.) Αθήνας, με τις οποίες βεβαιώθηκε σε βάρος του εφεσίβλητου συνολικό ποσό, ύψους 80.919,50 ευρώ (80.621,36 ευρώ κύρια εισφορά, πλέον πρόσθετων τελών, ποσού 298,14 ευρώ), που αφορά ληξιπρόθεσμες ασφαλιστικές εισφορές του ανωτέρω προς τον Ο.Α.Ε.Ε., χρονικής περιόδου από τον 4ο/1995 έως τον 12ο/2003.

2. Επειδή, ο Κώδικας Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων (ΚΕΔΕ, Ν.Δ. 356/1974, Α΄ 90), ορίζει ότι τα δημόσια έσοδα, προκειμένου να εισπραχθούν, βεβαιώνονται στις αρμόδιες για την είσπραξη υπηρεσίες δυνάμει του νομίμου τίτλου με τον οποίο έχει προσδιορισθεί το ποσό και η αιτία της σχετικής οφειλής, βάσει, δε, της βεβαίωσης αυτής αποστέλλεται στον οφειλέτη σχετική «ατομική ειδοποίηση» (άρθρα 1-4). Περαιτέρω, σύμφωνα με τα άρθρα 1, 2 και 63 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ΚΔΔ, ν. 2717/1999, Α΄ 97), σε προσφυγή ουσίας ενώπιον των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων υπόκεινται, μεταξύ άλλων, οι διοικητικές πράξεις, με τις οποίες καταλογίζονται ασφαλιστικές οφειλές. Εξάλλου, ο ίδιος Κώδικας, ορίζει στην παρ. 1 του άρθρου 217 ότι: «Ανακοπή χωρεί κατά κάθε πράξης, που εκδίδεται στα πλαίσια της διαδικασίας της διοικητικής εκτέλεσης και, ιδίως, κατά: α) της πράξης της ταμειακής βεβαίωσης του εσόδου, β) ...», στο άρθρο 224, ότι: «1. Το δικαστήριο ελέγχει την προσβαλλόμενη πράξη κατά το νόμο και την ουσία, στα όρια της ανακοπής, τα οποία προσδιορίζονται από τους λόγους και το αίτημά της. 2. [...].3. Κατά τον έλεγχο του κύρους των προσβαλλόμενων με την ανακοπή πράξεων της εκτέλεσης, δεν επιτρέπεται ο παρεμπόπτων έλεγχος της νομιμότητας προηγούμενων πράξεων της εκτέλεσης. 4. Στην περίπτωση της ανακοπής κατά της ταμειακής βεβαίωσης, επιτρέπεται ο παρεμπόπτων έλεγχος, κατά το νόμο και τα πράγματα, του τίτλου βάσει του οποίου έγινε η βεβαίωση, εφόσον δεν προβλέπεται κατ' αυτού ένδικο βοήθημα που επιτρέπει τον έλεγχό του κατά το νόμο και την ουσία ή δεν υφίσταται σχετικώς δεδουλευμένο. 5. Ισχυρισμοί, που αφορούν την απόσβεση της απαίτησης για την ικανοποίηση της οποίας επισπεύδεται η εκτέλεση, μπορούν να προβάλλονται με την ευκαιρία άσκησης ανακοπής κατά της πράξης ταμειακής βεβαίωσης ή οποιασδήποτε πράξης της εκτέλεσης, πρέπει δε να αποδεικνύονται αμέσως. Ισχυρισμοί που αφορούν παραγραφή της αξίωσης του Δημοσίου για

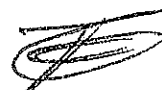
291

επιβολή φόρου ή τέλους μπορούν επίσης να προβληθούν με την ευκαιρία άσκησης ανακοπής για πρώτη φορά, εφόσον δεν έχουν προταθεί και κριθεί από άλλο δικαστήριο με ισχύ δεδικασμένου [όπως το β' εδάφιο της παρ. αυτής προστέθηκε με το άρθρο 15 του Ν. 4816/2021 (Φ.Ε.Κ. Α' 118/9.7.2021)] και στο άρθρο 225 ότι: «Το δικαστήριο, αν διαπιστώσει παράβαση νόμου ή ουσιαστικές πλημμέλειες της προσβαλλόμενης πράξης, προβαίνει στην ολική ή μερική ακύρωση ή στην τροποποίησή της. ...».

3. Επειδή, από τη διάταξη του άρθρου 217 του ΚΔΔ συνάγεται ότι δεν προβλέπεται η δυνατότητα άσκησης, ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων, ανακοπής κατά των διοικητικών πράξεων που συνιστούν νόμιμο τίτλο υπό την έννοια του άρθρου 2 (παρ. 1 και 2, περ. α') του ΚΕΔΕ. Ειδικώς επί ασφαλιστικών διαφορών, λόγω της προβλέψεως του ενδίκου βοηθήματος της προσφυγής κατά του νομίμου τίτλου, δεν παρέχεται δυνατότητα προβολής παραπόνων το πρώτον με την ανακοπή και με βάση τον νόμο περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων (πρβλ. ΣτΕ 567/2024), ήτοι το δικαστήριο που δικάζει την ανακοπή δεν μπορεί να εξετάσει λόγο που αμφισβητεί το κατ' ουσίαν βάσιμο της απαιτήσεως, για την οποία γίνεται η εκτέλεση, σε περίπτωση που ο ανακόπτων έχει δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά της σχετικής καταλογιστικής πράξεως ενώπιον δικαστηρίου αποφαινομένου με δύναμη δεδικασμένου (ΣτΕ 567/2024, 120/2018, 4432/2011). Επομένως, η πρόβλεψη δυνατότητας ασκήσεως προσφυγής κατά της καταλογιστικής πράξεως, ήτοι του νομίμου τίτλου, συνεπάγεται ότι, με την ανακοπή κατά της ταμειακής βεβαιώσεως, δεν επιτρέπεται παρεμπόδιση έλεγχος λόγων κατά του κύρους του ως άνω νομίμου τίτλου, βάσει του οποίου εχώρησε η ταμειακή βεβαίωση (ΣτΕ 567/2024, 243/2020, 644/2018), η δε δυνατότητα προβολής, με την ανακοπή, λόγων αναγομένων στην βασιμότητα του νομίμου τίτλου, όταν δεν υφίσταται δεδικασμένο, αφορά στην περίπτωση, κατά την οποία δεν προβλέπεται προσφυγή ουσίας κατά του νομίμου τίτλου και, ενώ έχει ασκηθεί αίτηση ακυρώσεως κατ' αυτού, δεν έχει ακόμη εκδοθεί τελεσίδικη δικαστική απόφαση που να κρίνει την νομιμότητά του (ΣτΕ 120/2018). Κατ' εξαίρεση, σύμφωνα με την διάταξη της παραγράφου 5 του άρθρου 224 του ΚΔΔ, όπως συμπληρώθηκε με το άρθρο 15 του ν. 4816/2021, εξετάζονται, σε οποιοδήποτε στάδιο και αν προβληθούν, ισχυρισμοί περί αποσβέσεως της οφειλής, εφ' όσον

αποδεικνύονται αμέσως, καθώς και ισχυρισμοί αφορώντες στην παραγραφή των αξιώσεων του Δημοσίου, εφόσον δεν έχουν προταθεί και κριθεί από άλλο δικαστήριο με ισχύ δεδικασμένου (ΣτΕ 567/2024, 2478, 2196-7/2023).

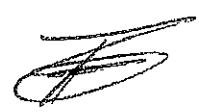
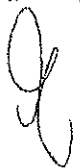
4. Επειδή, περαιτέρω, με το άρθρο 1 του ν. 2676/1999 (Α' 1) συστάθηκε, ως νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, ο Οργανισμός Ασφάλισης Ελευθέρων Επαγγελματιών (Ο.Α.Ε.Ε.). Σύμφωνα δε με το άρθρο 4 παρ. 1 του νόμου αυτού, από την έναρξη της ισχύος του Οργανισμού του Ο.Α.Ε.Ε., η έκδοση του οποίου προβλέπεται στο άρθρο 12 παρ. 2, καταργούνται το Ταμείο Ασφάλισης Εμπόρων (Τ.Α.Ε.), το Ταμείο Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Ελλάδος (Τ.Ε.Β.Ε.) και το Ταμείο Αυτοκινητιστών (Τ.Σ.Α.), καθιστάμενου του Ο.Α.Ε.Ε. καθολικού διαδόχου αυτών, ενώ οι ασφαλισμένοι των καταργούμενων αυτών Ταμείων, από την έναρξη ισχύος του ως άνω Οργανισμού, μεταφέρονται στον Ο.Α.Ε.Ε. και θεωρούνται ασφαλισμένοι του (άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου). Σχετικά εκδόθηκε το Π.Δ. 154/2006 περί του Οργανισμού του Ο.Α.Ε.Ε. (Α' 167), η ισχύς του οποίου αρχίζει, κατ' άρθρο 39 αυτού, από 1.1.2007, ενώ, κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 12 παρ. 1 του ως άνω ν. 2676/1999, εκδόθηκε το π.δ/γμα 258/2005 («Καταστατικό του Οργανισμού Ασφάλισης Ελευθέρων Επαγγελματιών», Α' 316), με έναρξη ισχύος από 1.1.2006 (σύμφωνα με το άρθρο 38 του εν λόγω προεδρικού διατάγματος), στο άρθρο 16 του οποίου (π.δ. 258/2005) ορίζεται ότι: «1. Οι απαιτήσεις του Ο.Α.Ε.Ε., από πάσης φύσεως καθυστερούμενες εισφορές, πρόσθετα τέλη και ειδικές προσαυξήσεις, εισπράττονται κατά τη διαδικασία του νόμου περί εισπράξεως δημοσίων εσόδων (Κ.Ε.Δ.Ε.), όπως ισχύει κάθε φορά. Τίτλους για τη βεβαίωση και την αναγκαστική είσπραξη των απαιτήσεων του Οργανισμού αποτελούν οι Πράξεις Επιβολής Εισφορών και Προσθέτων Τελών (Π.Ε.Ε.Π.Τ.), που συντάσσονται από τα αρμόδια προς τούτο όργανά του. ... 2. Με βάση τους τίτλους της προηγούμενης παραγράφου και αφού προηγουμένως διαπιστωθεί η μη πληρωμή της οφειλής από τους υπόχρεους, συντάσσονται καταστάσεις οφειλετών, οι οποίες, αφού υπογραφούν από το αρμόδιο όργανο, επέχουν θέση τίτλου εκτέλεσης και εκτελούνται σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου περί είσπραξης Δημοσίων Εσόδων. 3. ...» και στο άρθρο 17 αυτού ορίζεται ότι: «Το δικαίωμα του Οργανισμού προς είσπραξη εισφορών παραγράφεται μετά από παρέλευση 20ετίας από τη λήξη του οικονομικού έτους, κατά

το οποίο αυτές κατέστησαν απαιτητές. Σε περίπτωση έκδοσης Π.Ε.Ε.Π.Τ. ή ρύθμισης των οφειλών σε δόσεις ή υποβολής μήνυσης από τον Οργανισμό ή σε κάθε άλλη περίπτωση προβλεπόμενη από τον Κ.Ε.Δ.Ε. η παραγραφή διακόπτεται και αρχίζει νέα 20ετής. ...». Ακολούθως, με το άρθρο 137 του ν. 3655/2008 (Α' 58), από τις διατάξεις του οποίου εξαιρέθηκαν το Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ. και το Ε.Τ.Ε.Α.Μ., προβλέφθηκε, μεταξύ άλλων, εικοσαετής παραγραφή για τις απαιτήσεις των ασφαλιστικών φορέων από μη καταβληθείσες ασφαλιστικές εισφορές, η οποία αρχίζει από τη λήξη του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο βεβαιώθηκαν. Στη συνέχεια, με το άρθρο 51 του ν. 4387/2016 (Α' 85) συστάθηκε ο Ε.Φ.Κ.Α., ήδη e-Ε.Φ.Κ.Α., στον οποίο από 1.1.2017 εντάχθηκε, σύμφωνα με το άρθρο 53 αυτού, μεταξύ των λοιπών ασφαλιστικών φορέων, και ο Ο.Α.Ε.Ε.. Στο δε άρθρο 95 παρ. 1 του νόμου αυτού, με έναρξη ισχύος, σύμφωνα με το άρθρο 122 αυτού, από τη δημοσίευσή του, ήτοι από 12.5.2016, ορίζεται ότι: «Από την έναρξη ισχύος του παρόντος, οι απαιτήσεις των Φορέων Κοινωνικής Ασφάλισης που εντάσσονται στον Ε.Φ.Κ.Α. από μη καταβληθείσες ασφαλιστικές εισφορές υπόκεινται σε εικοσαετή παραγραφή, που αρχίζει από την πρώτη μέρα του επόμενου έτους εντός του οποίου παρασχέθηκε η ασφαλιστέα εργασία ή υπηρεσία. Η ρύθμιση αυτή δεν εφαρμόζεται στις ήδη παραγεγραμμένες, κατά τις ισχύουσες κατά την έναρξης ισχύος του παρόντος διατάξεις, απαιτήσεις. Η παραγραφή των απαιτήσεων που έχουν γεννηθεί έως την έναρξη ισχύος της παρούσας διάταξης αλλά δεν έχουν υποπέσει σε παραγραφή κατά την έννοια του προηγούμενου εδαφίου, ορίζεται εικοσαετής και άρχεται από την πρώτη μέρα του επόμενου έτους εντός του οποίου παρασχέθηκε η ασφαλιστέα εργασία ή υπηρεσία.».

5. Επειδή, με την 1833/2021 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας που εκδόθηκε με τη διαδικασία της «πρότυπης» ή «πιλοτικής» δίκης, κρίθηκε ότι ο θεσπισθείς με το άρθρο 95 παρ. 1 του Ν. 4387/2016 γενικός κανόνας της εικοσαετούς παραγραφής των αξιώσεων για την καταβολή εισφορών των εντασσόμενων στον Ε.Φ.Κ.Α. φορέων κοινωνικής ασφάλισης, αντίκειται στις συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ασφάλειας δικαίου. Ειδικότερα, κρίθηκε ότι η θεσπιζόμενη με την ανωτέρω διάταξη παραγραφή αντίκειται στην αρχή της αναλογικότητας, καθόσον χρόνος παραγραφής είκοσι ετών δεν συνιστά εύλογη

διάρκεια της οικείας προθεσμίας, η οποία απαιτείται να είναι σχετικά σύντομη, δεδομένης και της αυξανόμενης ταχύτητας και πολυπλοκότητας των σύγχρονων βιοτικών σχέσεων και συναλλαγών, που αξιώνουν, καταρχήν, ταχεία εκκαθάριση των εκάστοτε τρεχουσών υποχρεώσεων των διοικουμένων. Εν σχέσει προς την οργάνωση και τη λειτουργία των ασφαλιστικών φορέων, ο προβλεπόμενος χρόνος παραγραφής πρέπει να επαρκεί, ώστε, με τη συνδρομή και των σύγχρονων δυνατοτήτων της τεχνολογίας, να διενεργούνται, στο πλαίσιο της ορθολογικής οργάνωσής τους, επίκαιροι και αποτελεσματικοί, από την άποψη της εισπραξιμότητας, έλεγχοι με στόχο την προστασία του ασφαλιστικού κεφαλαίου και τη διασφάλιση της βιωσιμότητάς τους, χωρίς να εκτείνεται σε μεγάλη διάρκεια, η οποία, λόγω της χρονικής απόστασης από την παράβαση δεν συμβάλλει στην ορθή, κατά τον χρόνο ισχύος της, εφαρμογή της διαρκώς μεταβαλλόμενης ασφαλιστικής νομοθεσίας και τη δημιουργία συνείδησης συμμόρφωσης προς αυτή, οδηγεί αναγκαίως, δεδομένης και της σοβαρής υποστελέχωσης των υπηρεσιών, σε ανεπίκαιρους και για τον λόγο αυτό μειωμένης εισπραξιμότητας ελέγχους, συνεπάγεται μη διαχειρίσιμο φόρτο για τις υπηρεσίες και, ενδεχομένως, ενθαρρύνει την απραξία των ασφαλιστικών φορέων. Εν σχέσει προς τους βεβαρυμένους με τις ασφαλιστικές εισφορές υπόχρεους, ο χρόνος της παραγραφής απαιτείται να είναι ο αναγκαίος, ώστε, αφενός, να διασφαλίζεται το δικαίωμα άμυνας αυτών έναντι δυσχερειών απόδειξης περιστατικών αναγόμενων στο απώτερο παρελθόν, αφετέρου δε να μην οδηγούνται οι οφειλέτες σε οικονομική εξουθένωση λόγω της υποχρέωσης ταυτόχρονης καταβολής συσσωρευμένων οφειλών περισσότερων ετών, με περαιτέρω δυσμενείς επιπτώσεις στην απασχόληση και την εθνική οικονομία γενικότερα. Τα ανωτέρω ισχύουν δε, λαμβανομένου επιπλέον υπόψη ότι η μη καταβολή ή πλημμελής καταβολή ασφαλιστικών εισφορών δεν συνδέεται αναγκαίως με πρόθεση αποφυγής τους, αλλά δύναται να οφείλεται σε δυσχέρειες κατά την ερμηνεία της ασφαλιστικής νομοθεσίας, αποτέλεσμα των συνεχών τροποποιήσεων και του κατακερματισμού των επί μέρους ρυθμίσεών της. Αντιθέτως, απαιτείται να εξασφαλίζεται η έγκαιρη και σε σχετικά σύντομο χρόνο γνώση των υποχρεώσεών τους, ώστε να μην αιφνιδιάζονται, αλλά να δύνανται να προγραμματίζουν την επαγγελματική τους δραστηριότητα προς όφελος και της εθνικής οικονομίας. Η

διαμόρφωση δε της προθεσμίας παραγραφής υπό τους ανωτέρω όρους, που αποτελούν και εκδήλωση της ειρηνευτικής λειτουργίας του δικαίου, συμβάλλει στην καλλιέργεια της αναγκαίας σε ένα κράτος δικαίου σχέσης εμπιστοσύνης των διοικούμενων προς τη Διοίκηση. Επιπλέον, η ανωτέρω διάταξη αντίκειται στην αρχή της ασφάλειας δικαίου, κατά το μέρος που η εικοσαετής παραγραφή, που θεσπίσθηκε, μάλιστα, σε χρόνο κατά τον οποίο οι υπόχρεοι είχαν ήδη υποστεί διάφορες οικονομικές επιβαρύνσεις για την αντιμετώπιση του δημοσιονομικού προβλήματος της χώρας, ισχύει αναδρομικώς και για απαιτήσεις που είχαν γεννηθεί έως την έναρξη ισχύος της νέας διάταξης και δεν είχαν ακόμη παραγραφεί. Δεν δικαιολογείται δε τόσο μακρός χρόνος παραγραφής ούτε η αναδρομική εφαρμογή της από λόγους που συνδέονται με τις δυσχέρειες κατά την οργάνωση του νέου ασφαλιστικού φορέα και την ένταξη σε αυτόν του συνόλου των φορέων κοινωνικής ασφάλισης, ούτε από την έως την ίδρυση του Ε.Φ.Κ.Α. ενδεχόμενη αδράνεια των φορέων κοινωνικής ασφάλισης να μεριμνήσουν για την είσπραξη των απαιτήσεών τους. Ωστόσο, κατόπιν της ως άνω κρίσης περί αντισυνταγματικότητας του γενικού κανόνα παραγραφής, που θεσπίστηκε με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 95 του Ν. 4387/2016, καταλείπεται κενό στη ρύθμιση, καθώς δεν υφίσταται προϋφιστάμενο δίκαιο, που να ρυθμίζει κατά τρόπο ενιαίο το ζήτημα, δεδομένης και της σαφούς βούλησης του νομοθέτη να θεσπίσει κοινή ρύθμιση για την παραγραφή των αξιώσεων καταβολής ασφαλιστικών εισφορών του συνόλου των εντασσόμενων στον Ε.Φ.Κ.Α. φορέων. Όπως κρίθηκε δε με την ως άνω απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, το κενό αυτό δεν είναι ανεκτό από το Σύνταγμα, εφόσον από τις αρχές της ασφάλειας δικαίου απαιτείται η πρόβλεψη προθεσμίας παραγραφής. Πρέπει δε να πληρωθεί με την εφαρμογή του κανόνα της δεκαετούς παραγραφής των αξιώσεων καταβολής εισφορών για το σύνολο των εντασσόμενων στον Ε.Φ.Κ.Α. φορέων, ο οποίος κρίνεται ότι αποτελεί εύλογο χρόνο παραγραφής των εν λόγω αξιώσεων και αποτελούσε το προϊσχύσαν δίκαιο για τις αξιώσεις καταβολής ασφαλιστικών εισφορών του Ι.Κ.Α. - Ε.Τ.Α.Μ., του μεγαλύτερου, έως την ίδρυση του Ε.Φ.Κ.Α., φορέα κύριας ασφάλισης μισθωτών της χώρας. Η πλήρωση δε του νομοθετικού κενού με τον ως άνω γενικό κανόνα τελεί σε αρμονία προς την αρχή

της ασφάλειας δικαίου, που αξιώνει σαφήνεια και προβλέψιμη εφαρμογή των σχετικών κανονιστικών ρυθμίσεων.

6. Επειδή, εξάλλου, με τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 6 του ν. 4997/2022 τροποποιήθηκαν οι διατάξεις του άρθρου 95 του ν. 4387/2016 (Α'85), αναδρομικά από τότε που ίσχυσαν αρχικά, δηλαδή από 12.5.2016, και το άρθρο 95 αναμορφώθηκε εκ νέου ως εξής: « 1. Από την έναρξη ισχύος του παρόντος, η αξίωση του Ηλεκτρονικού Εθνικού Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (e-Ε.Φ.Κ.Α.) και των φορέων που εντάσσονται σε αυτόν για την είσπραξη απαιτήσεων από μη καταβληθείσες ασφαλιστικές εισφορές και των πάσης φύσεως προσθέτων τελών, τόκων, προσαυξήσεων, προστίμων και επιβαρύνσεων, καθώς και των λοιπών ποσών που συνεισπράττονται με αυτές, υπόκειται σε δεκαετή παραγραφή που αρχίζει από την πρώτη μέρα του επόμενου έτους εκείνου εντός του οποίου παρασχέθηκε η ασφαλιστέα εργασία ή υπηρεσία, ανεξαρτήτως του χρόνου κατά τον οποίο οι απαιτήσεις αυτές βεβαιώθηκαν. Η παραγραφή διακόπτεται στις περιπτώσεις της παρ. 1 του άρθρου 138 του ν. 4270/2014 (Α' 143), περί του καθορισμού των περιπτώσεων διακοπής της παραγραφής των χρηματικών απαιτήσεων του Δημοσίου, καθώς και με την κοινοποίηση πράξης βεβαίωσης, εν ευρεία ή εν στενή έννοια, προς τον υπόχρεο.». Σύμφωνα δε με τη διάταξη αυτή και την αιτιολογική έκθεση του νόμου αυτού, με την προτεινόμενη ρύθμιση ρυθμίζεται, αναδρομικά από την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016, συνολικά το ζήτημα της παραγραφής της δυνατότητας των πρώην φορέων που εντάχθηκαν στον Ενιαίο Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (Ε.Φ.Κ.Α.) και μετέπειτα Ηλεκτρονικό Εθνικό Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (e-Ε.Φ.Κ.Α.) να βεβαιώσουν και να εισπράξουν τις απαιτήσεις τους από ασφαλιστικές εισφορές, πρόσθετα τέλη, τόκους, προσαυξήσεις, πρόστιμα, καθώς και λοιπές συνδεδεμένες επιβαρύνσεις και συνεισπραττόμενα με ασφαλιστικές εισφορές ποσά. Ο νομοθέτης πρωτίστως επεδίωξε την προσαρμογή της νομοθεσίας σε συμφωνία προς την 1833/2021 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, ως προς τον χρόνο παραγραφής των απαιτήσεων από ασφαλιστικές εισφορές και συνδεδεμένες με αυτές απαιτήσεις και, περαιτέρω, την θέσπιση ενιαίου χρόνου παραγραφής των απαιτήσεων από τη γέννησή τους μέχρι την αναγκαστική τους είσπραξη, με ρητή πρόβλεψη, για λόγους ασφάλειας δικαίου, των γεγονότων

που διακόπτουν και αναστέλλουν την παραγραφή, προκειμένου να επιδιωχθεί η ταχύτερη ολοκλήρωση των σχετικών με την είσπραξη των απαιτήσεων υποθέσεων του φορέα. Με γνώμονα λοιπόν τα κριθέντα με την ως άνω απόφαση της Ολομέλειας του ΣτΕ, αφενός αντικαταστάθηκε η κριθείσα ως αντισυνταγματική ρύθμιση της παρ. 1 του άρθρου 95 του ν. 4387/2016, αφετέρου ρυθμίστηκε αναδρομικά, από την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016 (12.5.2016), η παραγραφή της δυνατότητας των πρώην φορέων που εντάχθηκαν στον Ε.Φ.Κ.Α. και μετέπειτα ε-Ε.Φ.Κ.Α., να εισπράξουν την απαίτησή τους από ασφαλιστικές εισφορές που γεννήθηκαν πριν από την έναρξη λειτουργίας του Ε.Φ.Κ.Α. και πριν την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016 (Α' 43), στο περιβάλλον των πρώην φορέων, κλάδων, τομέων και λογαριασμών που εντάσσονται σε αυτόν. Η εν λόγω παραγραφή ορίσθηκε δεκαετής και εκκινεί από την πρώτη ημέρα του έτους που έπεται εκείνου, εντός του οποίου παρασχέθηκε η ασφαλιστέα απασχόληση ή υφίστατο η ασφαλιστέα ιδιότητα. Έτσι, οι απαιτήσεις, οι οποίες δεν είχαν παραγραφεί με βάση το προϊσχύσαν δίκαιο του ν. 4387/2016, υπόκεινται και αυτές στην ανωτέρω δεκαετή παραγραφή, ανεξαρτήτως εάν οι προϊσχύουσες διατάξεις προέβλεπαν μικρότερη ή μεγαλύτερη παραγραφή. Με την ανωτέρω μείωση του χρόνου παραγραφής, ο ε-Ε.Φ.Κ.Α. έχει προθεσμία δέκα ετών από την απασχόληση ή την ύπαρξη της ιδιότητας, να εισπράξει αναγκαστικά την απαίτησή του, άλλως, αυτή παραγράφεται, ενώ, δύναται να διακόπτει τη δεκαετή αυτή παραγραφή κυρίως με κοινοποίηση της καταλογιστικής πράξης (εν ευρεία εννοία) βεβαίωσης ή της ταμειακής βεβαίωσης της απαίτησης στο Κέντρο Είσπραξης Ασφαλιστικών Οφειλών (Κ.Ε.Α.Ο.) (βεβαίωση εν στενή εννοία).

7. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση από την επανεκτίμηση των στοιχείων της δικογραφίας προκύπτουν τα ακόλουθα: Με την 697098/9.10.2017 ατομική ειδοποίηση ληξιπρόθεσμων οφειλών του άρθρου 4 του ν.δ/τος 356/1974 του Αναπληρωτή Διευθυντή του Α' Περιφερειακού Κ.Ε.Α.Ο. Αθήνας, ο εφεσίβλητος κλήθηκε εντός προθεσμίας είκοσι ημερών, να προβεί σε καταβολή ή ρύθμιση ασφαλιστικών του οφειλών προς τον Ε.Φ.Κ.Α. (πρώην Ο.Α.Ε.Ε.), ύψους 80.919,50 ευρώ (80.621,36 ευρώ κύρια εισφορά, πλέον πρόσθετων τελών, ποσού 298,14 ευρώ). Ειδικότερα, οι εν λόγω οφειλές αφορούν μη καταβληθείσες εισφορές προς τον ΟΑΕΕ για τις οποίες είχαν εκδοθεί οι ακόλουθες καταλογιστικές πράξεις: α)

Ο.Α.Ε.Ε./Κ/2470984/2017, με περίοδο οφειλής, από τον 4ο/1995 έως τον 12ο/2003, β) Ο.Α.Ε.Ε./Π1/2470984/2017, με περίοδο οφειλής, από τον 4ο/1995 έως τον 12ο/2003, γ) την Ο.Α.Ε.Ε./Π2/2470984/2017, με περίοδο οφειλής, από τον 4ο/1995 έως τον 12ο/2003, και δ) Ο.Α.Ε.Ε./Τ/2470984/2017, χρονικής περιόδου οφειλής 12ου/1995. Οι ως άνω οφειλές, προερχόμενες από τις εν λόγω πράξεις του Ο.Α.Ε.Ε., βεβαιώθηκαν με τις τέσσερις ταυτάρια με αριθμό 1334225/26.9.2017 πράξεις ταμειακής βεβαίωσης του Αναπληρωτή Διευθυντή του Α' Περιφερειακού Κ.Ε.Α.Ο. Αθήνας. Με την από 8.11.2017 ανακοπή του, ο εφεσίβλητος ζήτησε την ακύρωση των ανωτέρων πράξεων ταμειακής βεβαίωσης, προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, ότι η αξίωση του Ο.Α.Ε.Ε. για την είσπραξη των ένδικων οφειλών έχει υποπέσει σε παραγραφή, επικαλούμενος την 1833/2021 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, αφού έλαβε υπόψη τα κριθέντα με την ανωτέρω απόφαση, καθώς και ότι οι ένδικες εισφορές ανάγονται στο χρονικό διάστημα ετών 1995 έως 2003, ενώ οι με αριθμό παραστατικού Ο.Α.Ε.Ε./Κ/2470984/2017, Ο.Α.Ε.Ε./Π1/2470984/2017, Ο.Α.Ε.Ε./Π2/2470984/2017, και Ο.Α.Ε.Ε./Τ/2470984/2017 πράξεις, με τις οποίες βεβαιώθηκαν οι ως άνω εισφορές εκδόθηκαν κατά το έτος 2017, έκρινε, εφαρμόζοντας τον κανόνα της δεκαετούς παραγραφής, ότι οι απαιτήσεις του εκκαλούντος είχαν υποπέσει σε παραγραφή ήδη κατά τον χρόνο έκδοσης των ως άνω καταλογιστικών πράξεων που έλαβε χώρα το έτος 2017, δέχθηκε την ανακοπή του εφεσίβλητου και ακύρωσε τις τέσσερις ταυτάρια με αριθμό 1334225/26.9.2017 πράξεις ταμειακής βεβαίωσης του Αναπληρωτή Διευθυντή του Α' Περιφερειακού Κ.Ε.Α.Ο. Αθήνας.

8.Επειδή, ήδη, με την υπό κρίση έφεση, ο εκκαλών ζητά την εξαφάνιση της προσβαλλόμενης απόφασης ως εσφαλμένης, προβάλλοντας ότι η νέα δεκαετής προθεσμίας παραγραφής των αξιώσεων των ασφαλιστικών οργανισμών για την είσπραξη εισφορών των ασφαλισμένων τους αφορά τις εισφορές που γεννήθηκαν και θα γεννηθούν μετά την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016, ήτοι στις 12.5.2016, διατηρουμένης σε ισχύ της ειδικής διάταξης του άρθρου 17 του π.δ. 258/2005, σύμφωνα με την οποία το δικαίωμα του Οργανισμού (ΟΑΕΕ) προς είσπραξη εισφορών παραγράφεται μετά από παρέλευση εικοσαετίας από τη λήξη του οικονομικού έτους, κατά το οποίο αυτές κατέστησαν απαιτητές. Περαιτέρω

10

υποστηρίζει ότι, κατ' εφαρμογή του άρθρου 18 εδ. β' του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, δεδομένης της νέας συντομότερης δεκαετούς προθεσμίας παραγραφής των απαιτήσεων του ΕΦΚΑ, θα πρέπει να ελέγχεται, κατά την ημερομηνία της 12.5.2016, οπότε ξεκινά η εφαρμογή του νέου νομοθετικού καθεστώτος για την παραγραφή, πόσος χρόνος υπολείπεται για τη συμπλήρωση της προγενεστέρως ισχύουσας (μεγαλύτερης) εικοσαετούς προθεσμίας παραγραφής και αν αυτός είναι μικρότερος από δέκα έτη, να ισχύει και να λαμβάνεται υπόψιν ο χρόνος αυτός για τη συμπλήρωση της παραγραφής, αν δε είναι μεγαλύτερος από δέκα έτη, να σταματά ουσιαστικά η παραγραφή και ξεκινά νέα δεκαετής από τις 12.5.2016.

9. Επειδή, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στις σκέψεις 5 και 6 της παρούσας απόφασης, με τις προεκτεθείσες διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 4997/2022, που τροποποίησε αναδρομικά από της έναρξης ισχύος του (12.5.2016) το άρθρο 95 παρ. 1 του ν. 4387/2016, και εφαρμόζεται και σε όλους τους εντασσόμενους στον ε – ΕΦΚΑ φορείς, η αξίωση των πρώην φορέων που εντάχθηκαν στον Ε.Φ.Κ.Α. και μετέπειτα ε-Ε.Φ.Κ.Α., προς είσπραξη των απαιτήσεών τους από ασφαλιστικές εισφορές που γεννήθηκαν πριν από την έναρξη λειτουργίας του Ε.Φ.Κ.Α. και πριν την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016 (Α' 43), στο περιβάλλον των πρώην φορέων, κλάδων, τομέων και λογαριασμών που εντάσσονται σε αυτόν, ορίσθηκε δεκαετής και εκκινεί από την πρώτη ημέρα του έτους που έπεται εκείνου, εντός του οποίου παρασχέθηκε η ασφαλιστέα απασχόληση ή υφίστατο η ασφαλιστέα ιδιότητα. Έτσι, οι απαιτήσεις, οι οποίες δεν είχαν παραγραφεί με βάση το προϊσχύσαν δίκαιο του ν. 4387/2016, υπόκεινται και αυτές στην ανωτέρω δεκαετή παραγραφή, ανεξαρτήτως εάν οι προϊσχύουσες διατάξεις προέβλεπαν μικρότερη ή μεγαλύτερη παραγραφή. Ως εκ τούτου, κατά το χρόνο καταλογισμού των επίδικων εισφορών με τις Ο.Α.Ε.Ε./Κ/2470984/2017, Ο.Α.Ε.Ε./Π1/2470984/2017, Ο.Α.Ε.Ε./Π2/2470984/2017 και Ο.Α.Ε.Ε./Τ/2470984/2017 πράξεις βεβαίωσης, η αξίωση του ενταχθέντος στον ε – ΕΦΚΑ Ο.Α.Ε.Ε. για αναζήτηση των εισφορών αυτών, για ασφαλιστέα εργασία, χρονικού διαστήματος 1995 έως 2003, είχε υποπέσει στην ανωτέρω δεκαετή παραγραφή. Συνεπώς, ορθώς το πρωτόδικο δικαστήριο με την εκκαλούμενη

απόφαση κατέληξε στην ίδια κρίση, απορριπτομένων των αντίθετων ισχυρισμών του εκκαλούντος νομικού προσώπου ως αβάσιμων.

10. Επειδή, κατ' ακολουθίαν, η κρινόμενη έφεση πρέπει να απορριφθεί, να απαλλαγεί δε το εκκαλούν από τη δικαστική δαπάνη του εφεσίβλητου, κατ' άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε' ΚΔΔ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

-Απορρίπτει την έφεση.

- Απαλλάσσει το εκκαλούν από τη δικαστική δαπάνη του εφεσίβλητου.

Η διάσκεψη του Δικαστηρίου έγινε στην Αθήνα στις 2-6-2025 και η απόφαση δημοσιεύθηκε, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριο του Δικαστηρίου στις 18-6-2025.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

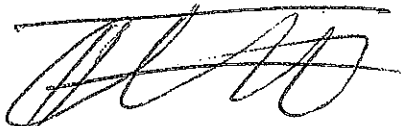
ΖΑΦΕΙΡΙΑ ΓΙΑΛΕΛΗ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΑΘΗΝΑ ΚΟΥΝΙΝΙΩΤΗ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

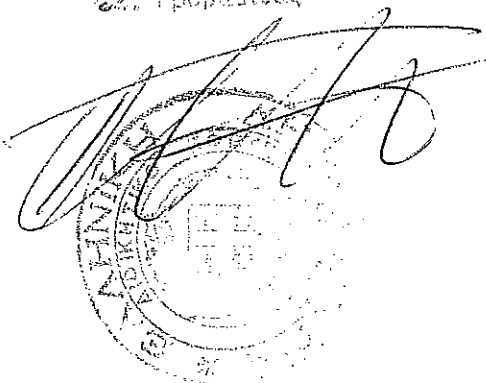

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Αθήνα, 15.9.2025

Ο Γραμματέας

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ